

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Martiny Vernerové a JUDr. Jiřího Derfla ve věci

žalobkyně: **SOLIMAPER s. r. o.**, IČO: 27330672,
sídlem Tyršova 182, 256 01 Benešov,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2021, č. j. 4839/21/5300-21443-702551,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 12. 2. 2021, č. j. 4839/21/5300-21443-702551, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 19. 2. 2020, č. j. 349006/20/2507-50521-507589. Tímto rozhodnutím správce daně podle § 155 a § 70 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) nevyhověl požadavku žalobkyně na vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) ve

výši 3 742 917 Kč. Žalobkyně se v žalobě zároveň domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně předeslala, že dne 20. 12. 2019 podala u správce daně žádost o vrácení daně v celkové výši 3 742 917 Kč, kterou jí neoprávněně naúčtovali tuzemští dodavatelé podle obecného režimu zdanění namísto režimu intrakomunitárního dodání zboží. Namítala, že daňové orgány posoudily jednotlivé její obchodní transakce (nákup pohonných hmot) s dodavatelem Bohemia Diesel (*myšlena patrně společnost Bohemia Diesel s. r. o., IČO: 28728955, pozn. soudu*) a Aktiv Oil (*myšlena patrně společnost AKTIV OIL s. r. o., IČO: 25496115, pozn. soudu*) tak, že místem plnění byly jiné členské státy a žalobkyně byla příjemcem intrakomunitárního plnění ve smyslu § 16 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) s povinností přiznat daň na výstupu v souladu s § 25 a § 108 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Připomněla, že její dodavatelé vystavili na jednotlivá plnění daňové doklady podle obecného režimu zdanění jako u plnění tuzemského, nikoli podle režimu pořízení zboží z jiného členského státu Evropské unie. Žalobkyně podotkla, že všechny úhrady za dodané zboží včetně DPH zaplatila, její dodavatelé je přijali, daň přiznali a uhradili, resp. odvedli ve prospěch státního rozpočtu, což správce daně ověřil při daňových kontrolách u těchto dodavatelů, kde nezjistil podvod či zneužití práva ani ztrátu na příjmech státu. Podle žalobkyně došlo ke dvojímu zaplacení DPH a k porušení zásady neutrality DPH. Žalobkyně připustila, že sice mohla po svých dodavatelích občanskoprávní žalobou požadovat vydání bezdůvodného obohacení z titulu nesprávně naúčtované daně, tento postup však označila za nemožný či nepřiměřeně obtížný z důvodu platební neschopnosti dodavatelů a exekučního řízení vedeného proti nim. Dodala, že pravomocné rozhodnutí správce daně bylo vydáno až v okamžiku, kdy byl její nárok vůči dodavatelům promlčen. Žalobkyně proto s požadavkem na naplnění zásad daňové neutrality a efektivity požádala o vrácení neoprávněně naúčtované daně přímo správce daně. K tomu odkázala na judikaturu Soudního dvora Evropské unie (zejména rozsudky C-691/17, C-712/17, C-273/18 a C-628/16), podle níž dotčený odběratel, který neoprávněně zaplatil DPH a není z důvodu nemožnosti, nepřiměřené obtížnosti nebo insolventnosti schopen vymoci náhradu od svého dodavatele, má nárok na vrácení neoprávněně zaplacené daně přímo od státu. Žalobkyně nesouhlasila s důvody pro odmítnutí nároku spočívajícími v tom, že správce daně u ní neevidoval žádný vratitelný přeplatek a že prioritně nevyužila svého práva vymáhat tuto daň po svých dodavatelích, kteří daň naúčtovali omylem, a nelze konstatovat, že by včas zcela vyloučili nebezpečí ztráty daňových příjmů.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstatoval, že v českém právním řádu není upraven institut vrácení daně z titulu jejího neoprávněného naúčtování. Odkázal na rozsudky Soudního dvora Evropské unie ve věcech C-564/15, C-691/17 a C-273/18 a rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 48 Af 41/2016 s tím, že žalobkyně nesplnila první podmínku pro vrácení neoprávněně naúčtované daně specifikovanou judikaturou Soudního dvora Evropské unie, neboť prioritně nevyužila svého práva vymáhat tuto daň po svých dodavatelích občanskoprávní cestou, resp. toto netvrdila a neprokázala. Žalovaný poznamenal, že není nepřípustným dvojím zdaněním ani porušením zásady neutrality DPH, pokud dodavatel uvede neoprávněně DPH v daňovém dokladu; povinnost vystavitele faktury odvést v takovém případě daň vyplývá z § Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

108 odst. 1 písm. k) zákona o DPH navazujícího na čl. 203 směrnice Rady č. 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice o DPH“). Žádost správci daně o vrácení neoprávněně zaplacené částky označil žalovaný za podpůrný a subsidiární prostředek s tím, že žalobkyně mohla již na základě závěrů daňové kontroly, která probíhala od 17. 4. 2016 do 11. 1. 2017, kontaktovat deklarované dodavatele za účelem zajištění vrácení daně, kterou jim na základě sporných daňových dokladů uhradila. Podle žalovaného žalobkyni nic nebránilo z procesní opatrnosti podat příslušnou soukromoprávní žalobu na vydání bezdůvodného obohacení. Žalovaný doplnil, že zmínku o možnosti domáhat se vyplacení daně po svém obchodním partnerovi obsahuje již rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 26. 4. 2017, sp. zn. C-564/15. Pokud žalobkyně se svou žádostí o vrácení daně vyčkávala až do konce roku 2019, podle žalovaného nelze tento pasivní přístup považovat za postup v souladu s péčí řádného hospodáře, a holé konstatování žalobkyně o nemožnosti obrátit se na své dodavatele občanskoprávní žalobou tak nemůže obstát.

4. K žalobkyní namítanému požadavku naplnění zásady daňové neutrality a efektivity žalovaný poukázal na výsledek řízení o stanovení daně, ve kterém žalobkyni sice nebyl uznán nárok na odpočet daně, který deklarovala v režimu tuzemských plnění (řádek 40 daňového přiznání), ale v důsledku zjištění, že předmětná plnění prováděla v režimu intrakomunitárních plnění, jí byl uznán nárok na odpočet daně ve stejné výši na řádku 43 daňového přiznání. O svůj nárok na odpočet daně, který odpovídá DPH v ceně plnění, jež žalobkyně neoprávněně uhradila svým dodavatelům a který chce vrátit, tak žalobkyně podle žalovaného vlastně nepřišla, tudíž vrácení daně ze strany státu by mělo za následek porušení zásady neutrality. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 43 Af 29/2019 s tím, že odepření nároku na odpočet na DPH subjektu, který jakožto příjemce služeb neoprávněně zaplatil poskytovateli těchto služeb na základě faktury vystavené podle obecných pravidel, ačkoli se měl aplikovat mechanismus přenesení daňové povinnosti, neodporuje zásadě daňové neutrality; takový subjekt by se měl primárně domáhat vrácení neoprávněně naúčtované daně po poskytovateli služby; pokud by to bylo nemožné či nepřiměřeně obtížené, připustil soud též žádost o vrácení adresovanou přímo daňovému orgánu. Žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutí netrpí nezákonnostmi a provedená řízení vadami tvrzenými žalobkyní, a navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě soudu ze dne 1. 6. 2021 výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení

zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

7. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podáním ze dne 20. 12. 2019 požádala o vrácení neoprávněně naúčtované daně v celkové výši 3 742 917 Kč s odůvodněním, že její dodavatelé Bohemia Diesel s. r. o., IČO: 28728955, (dále jen „Bohemia Diesel“) a AKTIV OIL s. r. o., IČO: 25496115, později vystupující pod názvem Druhá smetená s. r. o., (dále jen „Aktiv Oil“) vystavili daňové doklady podle obecného režimu zdanění, nikoli podle režimu intrakomunitárního dodání zboží do jiného státu Evropské unie, tedy neoprávněně účtovali žalobkyni tuzemskou daň, kterou následně řádně odvedli do státního rozpočtu. Žalobkyně dále v žádosti uvedla, že se mohla domáhat vydání bezdůvodného obohacení, nicméně v současné době se to ukazuje jako nemožné nebo nepřiměřeně obtížné z důvodu vedeného exekučního řízení a platební neschopnosti těchto dodavatelů a rovněž z důvodu případné námitky promlčení. Vysvětlila, že v průběhu daňového řízení nemohla toto bezdůvodné obohacení po svých dodavatelích vymáhat, neboť byla daňovou exekucí připravena o veškeré finanční prostředky, a zároveň proto, že právní názor správce daně a jeho postup považovala za nesprávný a nezákonný.
9. Správce daně rozhodnutím ze dne 19. 2. 2020 této žádosti, kterou podle § 70 odst. 2 daňového řádu posoudil jako žádost o vrácení vratitelného přeplatku na DPH podle § 155 téhož zákona, nevyhověl. Připomněl, že se jednalo o DPH za zdaňovací období březen až srpen 2012, přičemž DPH za tato období byla žalobkyni pravomocně stanovena dne 22. 12. 2017 rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 12. 2017, č. j. 54997/17/5300-21443-712165, jímž byly potvrzeny jednotlivé dodatečné platební výměry. Správce daně poznamenal, že žalobkyně nevyužila možnost podat proti zmíněnému rozhodnutí žalobu ve správním soudnictví. Argument žalobkyně, že byla daňovou exekucí připravena o veškeré finanční prostředky, označil správce daně za neopodstatněný, neboť daňovou exekucí byl postižen jen její účet u Komerční banky, a. s., a vymožena byla pouze částka 13 733,76 Kč; žádný majetek žalobkyně zajištěn nebyl. Správce daně uzavřel, že na osobním daňovém účtu žalobkyně nebyl ke dni podání žádosti evidován žádný vratitelný přeplatek na DPH a nevznikl ani ve lhůtě šedesáti dnů od podání žádosti, proto správce daně podle § 155 odst. 3 daňového řádu žádosti nevyhověl.
10. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém namítala, že závěry správce daně nemají žádnou oporu ve správním spisu. Konstatovala, že správce daně porušil neutralitu daňové zátěže i zásadu proporcionality. O tomto odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
11. Ve správním spisu je dále založena zpráva o daňové kontrole č. j. 23338/17/2507-60564-500472, projednaná se žalobkyní dne 11. 1. 2017, podle které nebylo místem dodání pohonných hmot od dodavatelů Bohemia Diesel a Aktiv Oil tuzemsko, jak je deklarováno na daňových dokladech, nýbrž šlo o intrakomunitární plnění – pořízení zboží z jiného členského státu Evropské unie. Stejný závěr pak obsahuje i rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2017, č. j. 54997/17/5300-21443-712165, jímž byla žalobkyni pravomocně stanovena daň (DPH) za zdaňovací období březen až srpen 2012.

12. Soud ve shodě se žalovaným předesílá, že český právní řád neupravuje institut vrácení neoprávněně naúčtované daně, a proto bylo namíste posoudit žádost žalobkyně podle obsahu, jak ukládá § 70 odst. 2 daňového řádu, který stanoví, že „[p]odání se posuzuje podle skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.“ Daňové orgány pak zcela správně posoudily předmětnou žádost žalobkyně jako žádost o vrácení vratitelného přeplatku.
13. Z § 155 odst. 1 písm. a) daňového řádu plyne, že „[d]aňový subjekt je oprávněn požádat správce daně o vrácení vratitelného přeplatku.“ Podle odstavce 2 téhož ustanovení platí, že „[ž]ádosti o vrácení, použití nebo převod vratitelného přeplatku správce daně vyhoví pouze tehdy, pokud vratitelný přeplatek dosahuje v době podání žádosti částku nejméně 200 Kč. V opačném případě správce daně žádosti vyhoví pouze tehdy, pokud vratitelný přeplatek této částky dosáhne do 60 dnů ode dne podání žádosti.“ Základním předpokladem pro vyhovění žádosti žalobkyně tak byla existence vratitelného přeplatku na osobním daňovém účtu žalobkyně, a to buď ke dni podání žádosti, nebo nejpozději do šedesáti dnů od podání žádosti. Žalobkyně však na svém osobním daňovém účtu v rozhodném období žádný vratitelný přeplatek neměla.
14. Problematikou vrácení zaplacené daně neoprávněně naúčtované dodavatelem se zabývala žalobkyně i žalovaným zmiňovaná judikatura Soudního dvora Evropské unie. V rozsudku ze dne 11. 4. 2019 ve věci C-691/17 (PORR Építési Kft. v. Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága) Soudní dvůr Evropské unie vyslovil, že „... při neexistenci unijní právní úpravy ve věci žádostí o vrácení daní jsou procesní podmínky, jejichž cílem je zajistit ochranu práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva, ve sféře vnitrostátního právního řádu každého členského státu, a to na základě zásady procesní autonomie členských států, přičemž podmínky, za kterých mohou být tyto žádosti podávány, musí respektovat zásady rovnocennosti a efektivity, to znamená že nesmějí být méně příznivé než ty, které se týkají obdobných žádostí na základě ustanovení vnitrostátního práva, ani nesmějí v praxi znemožňovat nebo nepřiměřeně ztěžovat výkon práv přiznaných unijním právním řádem ...“ Soudní dvůr Evropské unie připustil, že „... systém, v němž poskytovatel služeb, který omylem odvedl DPH daňovým orgánům, může požadovat její vrácení a příjemce těchto služeb se může po tomto poskytovateli občanskoprávní žalobou domáhat vydání bezdůvodného obohacení, je v souladu se zásadami neutrality a efektivity. Takový systém totiž uvedenému příjemci, kterému byla omylem naúčtována daň, umožňuje, aby mu byly vráceny neoprávněně zaplacené částky ...“ Soudní dvůr Evropské unie s odkazem na své dřívější rozsudky uzavřel, že „... pokud se v situaci, kdy poskytovatel služeb skutečně zaplatil DPH do státního rozpočtu, ukáže, že je nemožné či nepřiměřeně náročné, aby poskytovatel služeb vrátil DPH příjemci služeb, zejména v případě platební neschopnosti uvedeného poskytovatele služeb, může zásada efektivity vyžadovat, aby se příjemce služeb mohl se žádostí o vrácení DPH obrátit přímo na daňové orgány. V takové případě musí členské státy upravit nástroje a procesní pravidla potřebné k tomu, aby bylo uvedenému příjemci služeb umožněno získat v zájmu zachování zásady efektivity zpět neoprávněně naúčtovanou daň ...“
15. Z těchto závěrů Soudního dvora Evropské unie vycházel při svém rozhodování také Krajský soud v Praze, který v rozsudku ze dne 17. 9. 2020, č. j. 48 Af 41/2016-234, konstatoval, že „[v] situaci, kdy dodavatel uvede neoprávněně DPH na daňovém dokladu, se ... při výběru takto nesprávně uvedených daní nejedná o situaci nepřípustného dvojího zdanění, popř. porušení zásady neutrality DPH. Povinnost vystavitele faktury odvést v takovém případě DPH totiž vyplývá z ustanovení § 108 odst. 1 písm. k) zákona o DPH navazujícího na čl. 203 směrnice o DPH, přičemž rozsudky ... [Soudního dvora Evropské unie] ze dne 31. 1. 2013, C 643/11 ..., a ze dne 21. 2. 2018, C 628/16 ..., zároveň pro danou situaci vysvětlily, že z hlediska

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

směrnice o DPH se v takovém případě ve skutečnosti nejedná o daň, takže její výběr správcem daně a současné neuznání souvisejícího nároku na odpočet neodporuje zásadě neutrality. V takové situaci vzniká odběrateli pouze soukromoprávní nárok z titulu bezdůvodného obohacení vůči osobě, jíž takto nesprávně uvedenou daň uhradil ..., a teprve pokud by se získání takové náhrady soukromoprávní cestou v případě částek řádně dodavatelem odvedených do státního rozpočtu stalo nemožným nebo nepřiměřeně obtížným (např. z důvodu jeho úpadku), je povinen takové částky vrátit stát, avšak v samostatném řízení odlišném od řízení, v němž je uplatňován nárok na odpočet ... Opravy takto nesprávně vyfakturované daně se přitom může domáhat (z logiky věci jen) vystavovatel faktury v případě, že včas zcela vyloučil nebezpečí ztráty daňových příjmů, a za podmínek stanovených vnitrostátními předpisy ...“

16. Stejně tak v rozsudku ze dne 21. 4. 2021, č. j. 43 Af 29/2019-13, Krajský soud v Praze z výše citovaného rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 11. 4. 2019 ve věci C-691/17 dovodil, že „... odeprání nároku na odpočet na DPH subjektu, který jakožto příjemce služeb neoprávněně zaplatil poskytovateli těchto služeb na základě faktury vystavené podle obecných pravidel, ačkoliv se měl aplikovat mechanismus přenesení daňové povinnosti, neodporuje zásadě daňové neutrality. Soud pro úplnost uvádí, že Soudní dvůr v citovaném rozsudku dále konstatoval, že takový subjekt by se měl primárně domáhat vrácení neoprávněně naúčtované daně po poskytovateli služby; pokud by to bylo nemožné či nepřiměřeně obtížné, připustil též žádost o vrácení adresovanou přímo daňovému orgánu.“
17. S citovanými závěry české i evropské judikatury se zdejší soud plně ztotožňuje a v poměrech projednávané věci konstatuje, že žalobkyně by mohla být se svou žádostí o vrácení neoprávněně naúčtované daně, adresovanou správci daně, úspěšná pouze za předpokladu, že by bylo nemožné nebo nepřiměřeně obtížné domáhat se vrácení této daně po poskytovateli služby. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně se vůbec nepokusila získat neoprávněně naúčtovanou daň od svých dodavatelů, nepokusila se částky odpovídající této dani vymáhat soudně jako bezdůvodné obohacení, a dokonce své dodavatele ani nevyzvala k zaplacení příslušných částek. Soud nesdílí názor žalobkyně, že by jí v pokusu o získání neoprávněně naúčtované daně přímo od jejích dodavatelů bránil nedostatek finančních prostředků.
18. Soud připomíná, že podle § 92 odst. 3 daňového řádu platí, že „[d]aňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních.“ Vzhledem k tomu, že žalobkyně podala žádost o vrácení neoprávněně naúčtované daně, bylo přirozeně a logicky její povinností tvrdit a prokázat splnění podmínek, za kterých může správce daně takové žádosti vyhovět, byť tyto podmínky nejsou stanoveny zákonem, ale byly formulovány výše citovanou judikaturou. Žalobkyně si byla existence těchto podmínek dobře vědoma, neboť v předmětné žádosti jejich splnění tvrdila, aniž by však navrhla či předložila jakékoli důkazy k prokázání svých tvrzení.
19. Pokud tedy žalobkyně ve své žádosti ze dne 20. 12. 2019 tvrdila, že neměla dostatek finančních prostředků k tomu, aby se u svých dodavatelů domáhala vydání bezdůvodného obohacení, bylo její povinností toto tvrzení také prokázat. To však žalobkyně neučinila. Žalobkyně by si dále měla uvědomit, že písemná výzva dodavatelům k zaplacení bezdůvodného obohacení ve výši neoprávněně naúčtované daně by ji stála maximálně desítky korun na poštovním a v případě soudního řízení mohla požádat o osvobození od soudních poplatků nebo o rozložení splatnosti soudního poplatku do splátek apod. Z veřejně dostupných zdrojů (obchodní rejstřík, insolvenční rejstřík) soud zároveň zjistil, že ani dodavatel Bohemia Diesel, ani dodavatel Aktiv Oil nebyli v letech 2017 až 2019 v insolvenci nebo v úpadku. Žalobkyně přitom své tvrzení o exekučním řízení a platební Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neschopnosti těchto dodavatelů, obsažené již v samotné žádosti ze dne 20. 12. 2019, nijak neprokázala, ačkoli i v tomto směru tížilo důkazní břemeno právě žalobkyni.

20. Soud uzavírá, že za situace, kdy se žalobkyně vůbec nepokusila získat neoprávněně naúčtovanou daň od svých dodavatelů, aniž by tomu bránila jejich insolvence nebo platební neschopnost, není splněna podmínka pro vrácení této daně správcem daně spočívající v tom, že by bylo nemožné nebo nepřiměřeně obtížné domáhat se vrácení této daně po poskytovateli služby. Při nesplnění této podmínky nebyl správce daně oprávněn žádosti žalobkyně vyhovět, a proto se soud pro nadbytečnost nebude vyjadřovat k tvrzením žalobkyně o splnění dalších výše citovanou judikaturou formulovaných podmínek.
21. Pro úplnost soud dodává, že nárok žalobkyně vůči jejím dodavatelům na bezdůvodné obohacení z titulu neoprávněně naúčtované daně v důsledku žalobkyní tvrzeného promlčení nezanikl. Případné dobrovolné zaplacení dluhu ze strany dodavatelů by tak nebylo bezdůvodným obohacením na straně žalobkyně. Podle názoru soudu nelze vyloučit, že by dodavatelé v případě výzvy, kterou žalobkyně neučinila, plnili dobrovolně, resp. že by v soudním řízení námitku promlčení neuplatnili. Pokud se tedy žalobkyně na své dodavatele s tímto nárokem vůbec neobrátila, nemůže úspěšně argumentovat jeho promlčením. Tato námitka proto není důvodná.
22. K namítanému dvojímu zaplacení DPH a porušení zásady neutrality DPH soud opětovně odkazuje na výše citované rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2020, č. j. 48 Af 41/2016-234, a ze dne 21. 4. 2021, č. j. 43 Af 29/2019-13, s tím, že v případě neoprávněně naúčtované daně vyplývá povinnost vystavitele faktury tuto daň odvést z § 108 odst. 1 písm. k) zákona o DPH a ve skutečnosti se o DPH nejedná, tudíž nedochází k porušení zásady neutrality DPH. Ani tato námitka tak není důvodná.
23. Vzhledem k tomu, že žalobkyně na svém osobním daňovém účtu v rozhodném období žádný vratitelný přeplatek DPH neměla, rozhodl správce daně plně v souladu s § 155 daňového řádu, pokud její žádosti ze dne 20. 12. 2019 nevyhověl.
24. Soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 21. prosince 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu